

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI

HAI NGƯỜI LẠ MẶT ĐẾN TÁN AN

Bỗng nghe tiếng một người nói:

-Hồ đại ca! Đại ca tính vụ này có liên quan gì đến chúng ta không?

Hồ đại ca đáp:

-Hai vị sứ giả thưởng thiết phạt ác đã ra đi tuần thì bất cứ bang hội nào trên chốn giang hồ đều khó ung dung được ngoài vòng pháp luật. Hãy xem vận mệnh của mọi người ra sao mới biết được.

Y trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

-Bây giờ người ngấm ngầm phái người đi bắu với Tổng đà chúa. Hết thấy anh em trong hai thuyền đều tụ tập cả vào đây. Bất luận là ai cũng không được nhúc nhích. Chúng ta cho thuyền chạy tới xem chài nhỏ ngoài cảng Hồng Liễu. Hai vị sứ giả thưởng thiết phạt ác đã qua con thuyền này và tiêu diệt hết nhân vật đầu não bang Phi Ngư, thì lần này chắc hai vị không lên thuyền nữa.

Người kia mừng rỡ nói:

-Phải rồi ! Kế ấy rất diệu. Hai vị sứ giả thiện ác rồi có trở lại qua thuyền này thì cũng cho là thuyền tử thi của bang Phi Ngư chẳng trèo lên làm chi nữa. Bây giờ tại hạ xin đi truyền lệnh ngay.

Thạch Phá Thiên nằm phục dưới đáy thuyền, lắng tai nghe những người trên khoang thì thảo bàn tán, tưởng chừng như đại hoạ đến nơi rồi.

Có người nói:

-Thiết Xoa hội chúng ta không có điều chi đắc tội với bên đó thì hai vị sứ giả vị tất đã tìm đến bọn mình.

Một người khác hỏi lại:

-Dễ thường bang Phi Ngư dám cả gan đắc tội với bên đó hay sao? Theo chỗ tại hạ kinh nghiệm thì trên chốn giang hồ cứ rong Vòng mười năm lại gặp một lần kiếp nạn rằng lần này... lần này...

Bỗng có người ngắt lời:

-Lão Lý! Hay là thử yêu cầu Tổng đà chúa vâng mệnh qua đó thử xem thế nào?

Lão Lý hắng giọng một tiếng rồi đáp:

-Ai đã đi là không trở về nữa. Mấy chục năm trước các vị Tổng đà chúa, bang chúa, chưởng môn qua đó rồi có ai về được đâu? Tổng đà chúa cư xử với chúng ta

rất tử tế chẳng lẽ chúng ta lại ham sống sợ chết để lão gia đơn phương độc mã dẫn thân vào nơi nguy hiểm chịu mất mạng ư?

Lại người khác nói:

-Phải đấy! Bây giờ chỉ có cách tạm lánh đi là hơn. May chúng ta phát giác ra sớm cũng là nhờ âm phù dương trong hoàng thiên che chở khiến cho Thiết Xoa hội chúng ta qua khỏi kiếp vận này. Xóm chài ở ngoài cảng Hồng Liễu là nơi rất kín đáo. Chúng ta đến đó tạm lánh thì dù hai vị sứ giả thiện ác có tai thính mắt tinh đến đâu cũng khó mà phát giác ra được.

Hồ đại ca nói:

-Ngày trước Tổng đà chúa sửa sang xóm chài này là để dùng vào việc như bữa nay. Tám năm trời những người dân chài trong xóm đó chưa ra khỏi thôn ổ một bước. Họ dùng nơi đó làm chốn đào nguyên¹ ngoài cõi tục để lánh nạn.

Bỗng có tiếng ồm ồm cất lên:

-Bọn Thiết Xoa hội của chúng ta vùng vẫy rảo nguyên giang sông Trường giang, không biết sợ trời sợ đất là gì. Ngay đức Hoàng Đế cũng làm ngơ. Thế mà vừa nghe đến hai tên sứ giả Thượng thiện phạt ác chi chi đó đã sợ cochạy tới chui rút vào xóm chài hẻo lánh ngoài Hồng Liễu cảng làm thân phận con rùa đen. Dù cho lần này trốn tránh được, nhưng ngày sau, mẹ kiếp! Có kẻ hỏi tới thì đem những cái mặt mo cất đi đâu? Chi bằng quyết đấu với chúng một trận vị tất đã chịu mất mạng.

Hồ đại ca nói ngay:

-Phải đấy! Chúng ta đã ăn chén cơm giang hồ thì có gặp chuyện đổ máu cũng đáng. Mẹ kiếp! Có bao giờ lại đầu qui Vương lão Lục biết sợ ai... ha ha!...

Hồ đại ca chưa rút lời, đột nhiên một tiếng rú thê thảm vang lên, Từ đó trong khoang thuyền im khắng phắc.

Thạch Phá Thiên nghe những tiếng tí tách, rồi chàng cảm thấy từng giọt nước nhỏ xuống lưng bàn tay mình, chàng đưa tay lên mũi ngửi thấy mùi tanh sặc sụa thì biết ngay là máu.

Máu tiếp tục nhỏ xuống. Thạch Phá Thiên bây giờ mới hiểu bọn họ ngồi ngay bên trên mình. Chàng mà nhúc nhích một chút để phát ra tiếng động thì khó lòng

¹ Hoàng đạo Chân đời tấn đánh cá ở ven suối một hôm lạc tới rừng đào đầy hoa nở, tò mò đi hết khu rừng đào thì đến một trái núi rất hiểm hóc thì đến một khu đất bằng phẳng, rộng rãi, sáng sủa, có đủ nhà cửa, gà chó, như ở nhân gian. Hoàng vào hỏi người ở đó mới biết ông tổ họ vào đây lánh nạn từ đời nhà Trần rồi ở luôn. Họ chẳng biết chi đến chuyện thế gian nữa. Thậm chí giang sơn đã thuộc về nhà Tấn họ cũng không hay. Hoàng đại Chân ra về, sau muốn ở lại chỗ này mà không tìm thấy đường nữa.

(Thượng Hữu Lạc)

tránh khỏi hoạ sát thân, nên chàng đành cho máu tươi tiếp tục nhỏ xuống người chàng.

Bỗng nghe Hồ đại ca lớn tiếng quát:

-Người trách ta sao lại hạ sát Lại qui đầu ư?

Một người cất giọng run run đáp:

-Không ... không phải đâu... Vương lão lục quả là ăn nói lỗ mãng, tránh gì Hồ đại ca chẳng nổi nóng. Có điều... gã đối với bản hội... trước nay vẫn một dạ trung thành.

Hồ đại ca quát hỏi:

-Thế là người bảo ta không hiểu lòng người chứ gì ?

Người kia vội nói:

-Không ...không phải...

Y chưa rút lời, bỗng nghe một tiếng rú thê thảm vang lên! Hiển nhiên y lại bị gã họ Hồ hạ sát rồi.

Thạch Phá Thiên lại nghe máu nhỏ từng giọt từ trên ...thuyền xuống đáy. may mà người này không ngồi ở trên chỗ chàng nằm nên máu không nhỏ vào người chàng.

Gã Hồ đại ca kia giết liền một lúc hai người, những kẻ bàng quan khi nào còn dám có lời dị nghị nữa?

Lại nghe gã họ Hồ lên tiếng:

-Không phải ta tâm địa hiểm độc, thủ đoạn tàn ác, chẳng nghĩ gì đến tình anh em đâu. Nhưng vì vụ này có quan hệ đến một mạng sống của mấy ngàn người đồng môn. Vụ này mà chỉ tiết lộ một chút thì hết thảy dân chài bang Phi Ngư đều bị nạn như nhau. Lại đâu qui vương lão lục can rở tự cho mình là anh hùng hảo hán dám lo ó om sòm. Hắn coi thường tính mạng hắn đã đành, chẳng lẽ hắn để cả tổng đà chúa và hết thảy anh em cũng mất mạng hay sao?

Mọi người đều nói hùa theo:

-Dạ phải! Dạ phải!

Gã họ Hồ lại nói:

-Nếu muốn thoát chết thì chỉ có cách ngồi yên trong khoang thuyền im hơi lặng tiếng giả ngây giả dại. Tiểu Tống Ngư lại bẻ lái và lấy một mảnh buồm rách che lên mình đừng để người ta nhìn thấy.

Thạch Phá Thiên nằm phục dưới đáy thuyền chàng lắng tai nghe nước chảy róc rách.

Mọi người trong khoang thuyền tưởng chừng đang ôm mối lo âu nên chẳng ai nói năng gì.

Trước tình trạng này, Thạch Phá Thiên phải nín thở không dám ho he. Chàng ôn lại ngày hôm qua lúc chàng ở bên sông đã thi triển những chiêu thức gì. Nào tay kiếm tay đao, nào quyền cước của Đinh Bất Tứ, nào phép cầm nã của Đinh Đang. Tất cả các chiêu thức lần lượt hiện ra trong đầu óc chàng. Bất giác chàng đã đem bao nhiêu nội lực ở trong người dồn cả vào những chiêu số đó.

Có lúc chàng nhận thấy một chiêu thức nào không ổn thì chàng xếp đặt lại trong đầu óc. Bao nhiêu tâm thần để hết vào võ học.

Thời gian lặng lẽ trôi không biết đã bao lâu.

Ban đầu chàng còn phân tâm để ý nghe trong khoang thuyền xem những người trong Thiết Xoa hội có động tĩnh gì. Về Sau tâm thần chàng chuyên chú hết vào võ học.

Suốt một đêm chàng tiềm tâm suy nghĩ, bao nhiêu nội công ngoại công tích trữ các nơi hàng mấy năm nay bây giờ đi đến chỗ thông suốt hết cả.

Ai ngờ gã Cầu tạp Chung nhỏ tuổi ngớ ngẩn như mán rừng nay bỗng biến thành một tay cao thủ võ học hiên ngang tự lập trong võ lâm.

Mấy giờ sau chàng nhớ lại cuộc đấu giữa vợ chồng Thạch Thanh cùng Bạch Vạn Kiếm ở trong miếu thổ địa, tiếp theo là những quyền chiêu của Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ trong thuyền trên sông Trường giang, cho đến cuộc đấu giữa anh em họ Đinh và Bạch Vạn Kiếm trên đảo Tử Yên.

Những lúc đương trường chàng chỉ coi bằng con mắt hổ đồ, chưa thể hiểu đến chỗ tinh yếu của nó. bây giờ chàng hồi tưởng lại thì từng chiêu từng thức đều thấy rõ ràng như ngón tay.

Thạch Phá Thiên đang xuất thần ngẫm nghĩ về chiêu thức võ học thì đột nhiên vang lên những tiếng loảng xoảng. Đó là nhà đồ thả neo đổ thuyền. Hồ đại ca lại lên tiếng:

-Anh em đã vào nhà rồi thì không ai được ra nữa, phải chờ Tổng đà chúa tới nơi để nghe hiệu lệnh của lão gia.

Mọi người đều hạ thấp giọng vâng dạ tuân lời rồi len lén lên bờ.

Chỉ trong khoảng khắc mọi người lên hết, trong thuyền chẳng còn một ai.

Thạch Phá Thiên lại chờ một lúc nữa và liệu chừng mọi người đã vào nhà hết rồi chàng mới mở ván thuyền thò đầu lên để ý nhìn quanh một lượt.

Ánh dương quang đã rọi vào chói mắt, Thạch Phá Thiên biết là sáng rõ rồi. Chàng nhìn qua cửa sổ ra ngoài không thấy có người, mới dám bò lên khoang thuyền.

Trong khoang thuyền xác chết vẫn còn nằm lán ra đó. Thạch Phá Thiên lượm một thanh đao giắt vào sau lưng. Chàng lại thò tay vào bọc tử thi lần lấy ít tiền để lên bờ mua cơm ăn.

Thạch Phá Thiên đi lại đăng lái nhẹ nhàng nhảy lên bờ. Chàng khom lưng theo bãi sông chạy lẹ về phía trước. Chàng chạy được chừng hơn nửa dặm mới lên bờ đi vào con đường nhỏ. Chàng nghĩ bây giờ vẫn chưa thoát khỏi vòng nguy hiểm, càng đi xa hơn càng tốt.

Nghĩ vậy chàng lại co giò chạy thật mau. May thôn chài này cực kỳ hẻo lánh. Trong vòng hơn mười dặm không có nhà ở nào khác, mà cũng chưa gặp một ai. Thạch Phá Thiên mừng thầm cho mình gặp vận may. Chàng có biết đâu trước đây lác đác cũng có nhà nông hộ. Nhưng họ đều bị Thiết Xoa hội ngấm ngầm phóng độc làm cho bọn này chết cả rồi. Có người vừa thiên cư tới nơi, chưa được bao lâu cũng ngộ độc mà chết.

Những hương dân quanh đây đều cho là Hồng Liễu cảnh này bị chúa ôn giải tạt dịch. Bấy tám năm liền, mọi người đều lánh đi xa và nơi đây thành sào huyệt cực kỳ bí mật của Thiết Xoa hội.

Thạch Phá Thiên lại chạy luôn mấy dặm nữa. Chàng thấy đã khá xa đời to rồi liền cảm thấy bụng đói như cào. Chàng liền chạy vào rừng cây định để kiếm dã vị thì khéo sao! Chàng vừa đi được mấy bước, bỗng nghe có tiếng sột soạt. Một con heo rừng từ trong bụi cỏ rậm nhảy ra. Nó cúi đầu rồi nhảy xổ lại vỗ chàng. Thạch Phá Thiên nghiêng người đi một chút, tay phải rút đơn đao thuận thế phóng chiêu "Trường giả chiết chi" trong Kim ô đao pháp chém xuống đầu con heo rừng đánh chát một tiếng.

Con heo rừng này cực kỳ hung mãnh. Tuy đầu rớt xuống đất rồi mà nó còn chạy được hơn mười bước mới ngã lăn ra chết.

Thạch Phá Thiên cả mừng, chàng tìm một khối đá đen ở bên rừng rồi lấy sống đao ghè xuống cho tia lửa bắn toé ra. Chàng đốt lên một đồng lửa. Chàng chặt lấy bốn đùi con heo rừng đem đến bên khe suối rửa sạch vết máu xong đem về để bên đồng lửa. Chàng lại dúi thanh đơn đao vào lửa cho đỏ lên rồi áp vào đùi heo cho cháy lông đi. Đoạn chàng lấy cành cây xâu đùi heo để vào bên đồng than nướng.

Chẳng mấy chốc mùi thịt heo chín thơm tho tỏa ra bốn mặt.

Giữa lúc Thạch Phá Thiên đang nướng thịt heo thì đột nhiên ngoài mười trượng có tiếng người nói:

-Thơm quá! Thơm quá! Thật khiến cho ngón tay trở người ta phải mách dữ².

Một người khác nói:

-Chỗ kia người ta nướng dã vị, chúng mình đến đó thương lượng với họ cho một chút ăn chơi, tưởng có thể được.

Người nói trước đáp:

² Sách Tả Truyện chép rằng: Năm thứ 4 đời Lỗ Tuyên, hễ ngón tay trở Tử công mấp mách là có món ăn lạ.

-Phải đấy!

Hai người từ từ đi tới.

Thạch Phá Thiên thấy một người thân thể cao lớn mặt tròn tai to, mình mặc áo kép đoạn da đồng, vẻ mặt niềm nở hoà ái rất đáng thân cận. Còn người nữa thì thân hình đã cao ngều cao ngều lại gầy khảnh gầy kheo, mình gã mặc áo trường bào màu thanh thiên. Người hăn nhỏ không bằng nửa người kia mà vẻ mặt rất âm trầm hiểm độc.

Gã béo mập cười ha hả nói:

-Này chú em! Cái đó của chú em...

Thạch Phá Thiên đã nghe tiếng hai người bàn nhau từ trước liền ngắt lời :

-Con heo rừng này nhiều thịt lắm. Đến mười người ăn cũng không hết. Hai vị cứ việc ăn kỳ no.

Gã béo mập lại cười nói:

-Nếu vậy thì chúng ta cũng không làm khách đâu.

Hai người liền ngồi vào bên đống lửa. Dưới ánh hoả quang họ nhìn rõ y phục Thạch Phá Thiên rất hoa lệ nhưng vạt áo lem luốc, chẳng những xốc xếch mà lại dính máu bê bết thì lộ vẻ kinh dị. Nhưng chỉ thoáng qua rồi bốn mắt nhìn nhau háu vào những cái đùi heo đang nướng trên đống lửa, không để ý gì đến chàng nữa.

Mỡ ở đùi heo nhỏ giọt xuống đống lửa hoà lẫn với mùi nhựa thông rất thơm tho. Tuy họ chưa được ăn vào miệng, mới ngửi mùi cũng đủ ngon rồi.

Gã cao gầy lấy cái hồ lô màu lam đeo ở sau lưng mở nút ra ghé miệng vào uống một hơi rồi nói:

-Rượu ngon quá!

Gã béo mập lấy chiếc bầu sắc đỏ lắc mấy cái rồi mở nút ra uống. Gã cũng khen:

-Rượu ngon quá!

Thạch Phá Thiên khi còn đi theo Tạ Yên Khách đã từng uống rượu với lão. Bây giờ chàng ngửi thấy mùi rượu thơm, cũng muốn uống cho sảng miệng. Nhưng chàng thấy hai người mạnh ai nấy uống và không có ý mời mình uống hớp nào.

Chàng không tiện mở miệng yêu sách.

Một lúc nữa, bốn cái đùi heo đã chín chàng liền nói:

-Thịt heo chín rồi. Mời hai vị xơi đi!

Hai gã một gầy một mập đồng thời thò tay ra giật lấy mỗi người một đùi heo đưa vào miệng toan cắn thì Thạch Phá Thiên cười nói:

-Hai cái đùi ấy tuy lớn thiệt nhưng đều là đùi sau không ngon bằng đùi trước.

Gã béo mập lại cười nói:

-Chú nhỏ này thiệt có lương tâm.

Đoạn gã đổi lấy đùi heo trước cắn ăn.

Gã gầy nhom cầm đũa sau trót cắn một miếng rồi. Hắn ngần ngừ không tiện đổi nữa.

Hai người ăn hết nửa đũa heo. Chúng lại uống tợp rượu và cất tiếng khen:

-Rượu ngon quá!

Đoạn hai gã cùng đẩy nút lại đeo bầu vào sau lưng.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

-Hai người này xem chừng không phải hạng cùng nghèo mà sao họ hà tiện thế? Họ chỉ uống hai tợp rồi cất rượu đi. Hay thứ rượu này rất quý?

Chàng liền nhìn gã béo hỏi:

-Đại gia cho tại hạ uống vài hớp rượu được không?

Gã béo lắc đầu quây quây đáp:

-Không được! Không được! Cái này không phải rượu đâu, chú không uống được. Để chúng ta ăn thịt heo rồi sẽ có lễ vật tặng lại.

Thạch Phá Thiên cười nói:

-Đại gia nói gạt rồi. Chính miệng đại gia vừa khen rượu ngon, mà tại hạ cũng ngửi thấy mùi rượu.

Chàng lại quay sang hỏi gã gầy nhom:

-Đại gia cho tại hạ uống vài tợp nhé?

Gã gầy nhom đảo cặp mắt trợn lòng trắng ra nói:

-Thuốc độc đấy! Người có gan thì cứ uống đi!

Gã nói xong cởi hồ lô ra đặt xuống đất.

Thạch Phá Thiên cười nói:

-Nếu là thuốc độc mà sao đại lão gia uống vào không chết?

Chàng nhắc lấy cái hồ lô mở nút, mùi rượu xông lên thơm ngát.

Gã béo mập hơi biến sắc nói:

-Thật đấy! Không ai gạt chú đâu! Mau đặt xuống chỗ uống vào.

Gã liền giơ năm ngón tay ra chụp vào cổ tay chàng toan cướp lấy cái hồ lô.

Ngờ đâu vừa chạm vào cổ tay Thạch Phá Thiên gã liền cảm thấy một luồng đại lực mãnh liệt xô ra, hất văng ngón tay gã đi.

Gã béo mập giật mình kinh hãi "Ô" lên một tiếng rồi nói:

-Té ra nội lực chú ghê quá! Chúng ta thật đã lầm người. Vậy chú cứ uống đi!

Thạch Phá Thiên cầm ngay chiếc hồ lô ghé vào miệng nuốt ừng ực hai hơi dài. Chàng nghĩ bụng:

-Gã gầy này xem chừng tiếc rượu không dám uống nhiều!

Chàng liền đẩy nút bình lại nói:

-Đa tạ đại gia!

Chỉ trong nháy mắt , một luồng khí lạnh buốt từ huyết đan điền bốc lên.

oOo